

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 100.109 van 23 oktober 2001
in de zaak A. 68.477/XIV-4192.**

In zake : 1. XXX,
 2. XXX,
 beiden handelend in eigen naam en als wettige vertegenwoordigers van
 hun minderjarig kind XXX,
 3. XXX,
 4. XXX,
 5. XXX,
 die woonplaats kiezen bij
 Advocaat L. DENYS,
 kantoor houdende te 1030 BRUSSEL,
 Paleizenstraat 154

tegen :

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, beiden handelend in eigen naam en als wettige vertegenwoordigers van hun minderjarig kind XXX, beiden van XXX nationaliteit, op 10 april 1996 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 maart 1996 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 6 december 1995 tot weigering van verblijf ten opzichte van XXX, inzover zij gepaard ging met een bevel tot terugbrenging van XXX;

Gezien hetzelfde verzoekschrift dat I., G., H., S. en M., allen van XXX nationaliteit, op 10 april 1996 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 februari 1996 tot bevestiging van de beslissingen van de Minister van Binnenlandse Zaken van 6 december 1996 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur J. DE COENE;

Gelet op de beschikking van 5 december 1997 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partijen;

Gelet op de beschikking van 20 juni 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 september 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat K. LAMBRICHTS die, loco Advocaat L. DENYS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van Adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX en XXX, beiden van XXX nationaliteit, zijn op 30 november 1995 in België aangekomen en hebben zich vluchteling verklaard op 1 december 1995. Zij waren vergezeld van hun dochters XXX, XXX, XXX en XXX.

1.2. De beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 februari 1996 tot bevestiging van de beslissingen van de Minister van Binnenlandse Zaken van 6 december 1995 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, ten opzichte van de eerste en tweede verzoekers, luiden als volgt :

“(…)

Betrokkene werd verhoord op 22 januari 1996 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de A. taal machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. Geys.

Betrokkene is een A. christen van XXX nationaliteit afkomstig van het dorp H. (Zuidoost-XXX).

Volgens zijn verklaringen zou hij in XXX in zijn winkel zijn bezocht door dorpswachters. Deze kwamen sigaretten halen, betaalden niet en wanneer bij het geld wilde terugvorderen werd hij door hen naar de kazerne gebracht en geslagen. Dorpsbewakers zouden hem tweemaal hebben bedreigd en geld hebben afgeperst.

Militairen zouden aan hem hebben gevraagd om voor hen met zijn minibus te rijden. De inwoners van H. werden soms door militairen verzameld op het dorpsplein, waar zij geen eten kregen.

Betrokkene verliet in november 1991 zijn land. Op 5 november 1991 vroeg hij in Duitsland asiel aan. Volgens betrokkene werd deze aanvraag in 1992 geweigerd, waarna hij een beroep instelde. Hij verklaart over dit beroep nog geen uitspraak te hebben ontvangen. Zijn echtgenote (XXX) zou in Duitsland tweemaal zijn geopereerd. Vervolgens zou zijn dochter (XXX) ziek zijn geworden en zijn opgenomen in het Unikliniek te Mainz, waar zij langdurig behandelingen onderging ter bestrijding van leukemie.

Betrokkene zou Duitsland hebben verlaten om dat het de wens was van zijn dochter om naar België te verhuizen, waar veel familieleden en dorpsgenoten woonachtig zijn. Zij zou zich namelijk door haar ziekte zeer geïsoleerd en ongelukkig hebben gevoeld in Duitsland.

Betrokkene zelf verklaart dat hij in Duitsland beperkte bewegingsvrijheid had en dat hij ontevreden was over de te kleine sociale woning die hij er had toegewezen gekregen.

De weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dient te worden bevestigd daar betrokkene langer dan drie maanden (namelijk vier jaar) in Duitsland heeft verbleven zonder dit land te hebben verlaten uit vrees voor vervolging.

De loutere wens van de dochter (M.) om onder de familie te leven die in België woonachtig was, kan ook al kan er begrip voor worden opgebracht, niet worden gekwalificeerd onder een van de criteria van de Conventie van Genève.

Betrokkene heeft na zijn land verlaten te hebben of na het feit dat hem ertoe gebracht heeft ervan verwijderd te blijven, langer dan drie maanden in Duitsland verbleven, en heeft dit land verlaten zonder de vrees in de zin van artikel 1, Al. A, Par. 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigeren besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 6 december 1995.

De Commissaris-generaal meent dat betrokkene kan worden teruggeleid naar de grens van het laatste land van verblijf, zijnde Duitsland.

(...).”.

“(…)

Betrokkene werd verhoord op 22 januari 1996 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de A. taal machtig is, en in aanwezigheid van haar advocaat, Mr. Geys.

Betrokkene is een A. christen van XXX nationaliteit, afkomstig van H. (Zuidoost-XXX).

Voor haar vluchtmotieven steunt zij op de verklaringen die haar echtgenoot I. heeft afgelegd om zijn asielaanvraag te staven. Voor deze laatste werd de

weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigd. Aldus dient ook voor betrokkene dezelfde beslissing te worden weerhouden.

Betrokkene heeft na zijn land verlaten te hebben of na het feit dat hem ertoe gebracht heeft ervan verwijderd te blijven, langer dan drie maanden in Duitsland verbleven, en heeft dit land verlaten zonder de vrees in de zin van artikel 1, Al. A, Par. 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigeringsbeslissing door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 6 december 1995.

De Commissaris-generaal meent dat betrokkene kan worden teruggeleid naar de grens van het laatste land van verblijf, zijnde Duitsland.
(...).”.

1.3. De beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 maart 1996 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 6 december 1995 tot weigering van verblijf, met het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten ten opzichte van G., in zover zij gepaard ging met een bevel tot terugbrenging van B. luidt als volgt :

“(…)

Betrokkene werd verhoord op 23 januari 1996 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de A. taal machtig is, en in aanwezigheid van haar advocaat, Mr. Geys.

Betrokkene is een A. christen van XXX nationaliteit, afkomstig van H. (Zuidoost-XXX).

Voor haar vluchtrelaas steunt betrokkene op dezelfde vluchtmotieven als haar ouders (I. en G., 95/18519). Betrokkene volgde haar ouders toen zij vertrokken uit XXX. In november 1991 vroeg het gezin XXX asiel aan in Duitsland. Zij zouden in 1992 een weigeringsbeslissing hebben ontvangen, waartegen beroep werd ingesteld. Er zou nog geen definitieve beslissing zijn getroffen. Het gezin besloot om Duitsland te verlaten en naar België te komen daar zich in België meer familie en dorpsgenoten bevonden. Dit zou ook de wens zijn geweest van betrokkenes zus M. die aan een ernstige ziekte lijdt en die onder, haar familie in België wilde wonen.

De weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dient te worden bevestigd daar betrokkene meer dan drie maanden (namelijk vier jaar) in Duitsland verbleef zonder dit land te hebben verlaten uit vrees voor vervolging overeenkomstig de Vluchtelingenconventie.

Bovendien kan de wens van betrokkenes zus M., hoewel er begrip voor kan worden opgebracht, niet worden gekwalificeerd onder één van de criteria zoals vervat in de Vluchtelingenconventie.

Haar ouders, dhr. I. en Mw G. werden in dezelfde omstandigheden verhoord.

Betrokkene heeft na zijn land verlaten te hebben of na het feit dat hem ertoe gebracht heeft ervan verwijderd te blijven, langer dan drie maanden in Duitsland verbleven, en heeft dit land verlaten zonder de vrees in de zin van artikel 1, Al. A, Par. 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering

van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 6 december 1995.

De Commissaris-generaal meent dat betrokkene kan worden teruggeleid naar de grens van het laatste land van verblijf, zijnde Duitsland.

(...).”.

1.4. De beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 februari 1996 tot bevestiging van de beslissingen van de Minister van Binnenlandse Zaken van 6 december 1995 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, ten opzichte van H., S. en M. luiden als volgt :

“(…)

Betrokkene werd verhoord op 23 januari 1996 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de A. taal machtig is, en in aanwezigheid van haar advocaat, Mr. Geys.

Betrokkene is een A. christen van XXX nationaliteit, afkomstig van het dorp H. (Zuidoost-XXX).

Voor haar vluchtmotieven steunt zij op dezelfde verklaringen als deze van haar ouders (I. en G., CG 95/18519). Betrokkene volgde haar ouders toen zij vertrokken uit XXX. Op 5 november 1991 vroeg het gezin XXX asiel aan in Duitsland. Zij zouden in 1992 een weigeringsbeslissing hebben ontvangen, waartegen beroep werd ingesteld. Er zou nog geen definitieve beslissing-in zijn getroffen.

Het gezin besloot na vier jaar om Duitsland te verlaten en naar België te komen waar zich meer familieleden en dorpsgenoten bevonden. Dit zou ook de wens zijn geweest van betrokkene's zus M. die aan een ernstige ziekte lijdt en die onder haar familieleden in België wilde wonen.

De weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dient te worden bevestigd daar betrokkene meer dan drie maanden (namelijk vier jaar) in Duitsland verbleef - zonder dit land te hebben verlaten uit vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria voorzien in de Vluchtelingenconventie.

De wens van betrokkene's zus kan bovendien, hoewel er begrip voor kan worden opgebracht, niet worden gekwalificeerd onder één van de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Betrokkene heeft na zijn land verlaten te hebben of na het feit dat hem ertoe gebracht heeft ervan verwijderd te blijven, langer dan drie maanden in Duitsland verbleven, en heeft dit land verlaten zonder de vrees in de zin van artikel 1, Al. A, Par. 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 6 december 1995.

De Commissaris-generaal meent dat betrokkene kan worden teruggeleid naar de grens van het laatste land van verblijf, zijnde Duitsland.

(...).”.

“(…).”.

“(…).”.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat de verzoekende partijen volgend middel uiteenzetten:

“Afgeleid uit de schending van artikel 1 A.2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen;

Doordat tegenpartij het dringend beroep verwerpt tegen een beslissing van weigering tot verblijf van de Dienst Vreemdelingenzaken, en deze beslissing bevestigt, op de enkele grond dat verzoekers, na hun land van oorsprong te hebben verlaten, meer dan drie maanden in een derde land, namelijk Duitsland, hebben verbleven en dit land verlaten hebben zonder vrees in de zin van artikel 1 A.2 voornoemd, vooraleer in België een asielaanvraag in te dienen,

Terwijl krachtens artikel 1 A. 2 voornoemd, vluchteling is hij die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of wegens zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren.

Bijgevolg kan een asielaanvraag niet afgewezen worden op de enkele grond, zoals tegenpartij het nochtans doet, dat verzoekers, na hun land van oorsprong te hebben verlaten, langere tijd in een derde land hebben verbleven vooraleer in België een aanvraag in te dienen.

Tegenpartij steunt zich weliswaar op artikel 52 van de vreemdelingenwet, dat toelaat een asielaanvraag niet-ontvankelijk te verklaren op de enkele grond dat een kandidaat-vluchteling meer dan drie maanden in een derde land verbleven heeft na zijn land van oorsprong verlaten te hebben en vooraleer in België toe te komen. Deze bepaling van intern recht kan evenwel wegens strijdigheid met artikel 1 A.2 voornoemd, dat rechtstreekse werking heeft, niet toegepast worden.

Aldus schendt de beslissing, door te bepalen dat ‘de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dient te worden bevestigd daar betrokkene langer dan drie maanden (namelijk vier jaar) in Duitsland heeft verbleven zonder dit land te hebben verlaten uit vrees voor vervolging’ artikel 1 A.2 van het Verdrag van Genève.

Er wordt verwezen naar de arresten van de Franse Raad van State van 16 januari en 27 maart 1981, *Journal de Droit International (Clunet)*, 1981, 558, met noot François JULIEN-LAFERRIERE; *Rec. Dalloz-Sirey*, 1981, 250, met noot Bernard PACTEAU, en de rechtspraak van de Nederlandse Raad van State (arrest van 12 juli 1978, *Rechtspraak vreemdelingenrecht*, 1978, nummer 27 blz. 76, en de latere rechtspraak aangehaald bij Spijkerboer en Vermeulen, *Vluchtelingenrecht*, 1995, blz. 166).

Weliswaar laat het Verdrag van Genève de bevoegdheid van de Belgische Staat onverlet om in het interne recht de procedure te regelen om de status van vluchteling te bekomen. en heeft de Staat daarbij een ruime beoordelingsmacht. De aangevochte interne bepaling is evenwel geen procedurevoorschrift doch een bepaling waarbij het onmogelijk gemaakt wordt om ten gronde te onderzoeken of een vreemdeling die een asielaanvraag indient, beantwoordt aan de definitie van artikel 1 van het Verdrag van Genève. Wanneer een bepaling van intern recht strijdig is met een bepaling van internationaal recht die rechtstreekse werking heeft, dient deze opzij geschoven te worden en kan ze niet toegepast worden. Het ingeroepen voorschrift van artikel 52 kan bijgevolg niet toegepast worden.

Zie in dezelfde zin Philippe De Bruycker, *La compatibilité de la législation belge avec le droit international*, BTIR, 1989, 223.”;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partijen aanvoeren dat de bepaling (artikel 52, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) die stelt dat

de asielaanvraag onontvankelijk kan verklaard worden wanneer de vreemdeling, na zijn land verlaten te hebben of na het feit dat hem ertoe gebracht heeft ervan verwijderd te blijven, langer dan drie maanden in een ander land verbleven heeft en dit verlaten heeft, zonder vrees in de zin van artikel 1, (A), 2, van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, strijdig is met artikel 1, (A), 2 van voornoemd verdrag; dat het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, geen enkele procedure voorziet volgens dewelke de Verdragsluitende Staten de hoedanigheid van vluchteling aan een bepaalde persoon moeten toekennen; dat de Verdragsluitende Staten over een ruime appreciatiebevoegdheid terzake beschikken, onder meer wat betreft het ontvankelijkheidsonderzoek van een asielaanvraag; dat de Belgische wetgever gebruik heeft gemaakt van deze bevoegdheid door een onderscheid te maken tussen de ontvankelijkheidsfase en het onderzoek ten gronde, en door toe te laten om reeds in de ontvankelijkheidsfase een asielaanvraag te weigeren op basis van verschillende criteria, expliciet bepaald in artikel 52 van voormelde wet van 15 december 1980; dat door te besluiten dat verzoekers langer dan drie maanden (namelijk vier jaar) in Duitsland hebben verbleven zonder dit land te hebben verlaten uit vrees voor vervolging, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toepassing maakt van voornoemd artikel 52; dat er derhalve niet kan gesteld worden dat de bestreden beslissingen de aangehaalde bepaling van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen hebben miskend; dat het enig middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op twintigduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor één vijfde.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op
drieëntwintig oktober tweeduizendeen, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter.
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.